

opazovala na zemlji. Večjih pa ne vidimo na zemlji tako pogosto. Le od časa do časa pade kateri kam na našo zemljo kot zgoščena kamenita ali železna snov. Morda sta že tudi vidva kaj takih videla, saj hranijo večje ali manjše meteóre skoraj v vsakem večjem muzeju. Toda hvala Bogu, da nam niso ti potepuhi razbili stekla na naših oknih. Če bi se bilo to zgodilo, potem bi se mi zadušili.«

»Zadušili?« se začudita Peterček in oče kar hkrati. Vsa začudena sta zrla v profesorja.

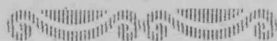
»Da! da! Nič ne pretiravam! Zadušili bi se bili.«

»Pa kako to?«

»Glejta, spodaj v čolnu imam nekaj steklenic napolnjenih s kisikom, torej s sestavino našega zraka. Ta snov nam je neobhodno potrebna, če hočemo ostati v tej višavi pri življenju. Ta kisik vdihavata zdaj tudi vidva. Imam namreč napeljanega sèmgor, da se razširja po vsem našem stanovanju — kajpak v primerni množini. Če bi nam bili pa meteóri pobili okna — drugo si lahko mislita, kaj bi se bilo zgodilo. Kisik bi se bil hipoma porazgubil po brezračnem vsemiru, in po nas bi bilo.«

Oče in Peterček sta uvidela, da ta vožnja vendarle ni tako brez vsake nevarnosti. Peterčku je postalo celó precej tesno pri srcu ob tej misli. In še druga misel ga je čisto prevzela: misel na drago nepozabno mamico, če bi je več ne videl... In vendar tako željno pričakuje, da se skoraj povrne do nje s teh nebotičnih višav.

(Konec.)

M. P.

Voščilce.

Radosti nam srce igra
in sreča se raduje,
ko Vaš veseli, mili god
med nami se praznuje.

Hvaležno Vam poklanjamo,
kar roka ta izroča,
iz duš pa izkipeva nam
za Vas molitev vroča:

Bog daj Vam mnogo srečnih let
še tukaj preživeti,
a enkrat daj Vam dobri Bog
še srečnejše umreti!

Stotero naj povrne Vam
ljubezen Vašo milo
in gor v nebesih naj Vam dá
zaslužno plačilo!

